

NELAIMINGAS SKAIČIUS 13

Karteris

– ŠŪDAS.

Apsiverčiu ant nugaros, trumpai atsikvepiu ir nusmaukiu prezervatyvą nuo sparčiai glembančio koto. Nuo viršutinės lūpos nu-
laižau prakaito lašelį ir pirštais perbraukiu per plaukus. Jaučiuosi
visiškai nusikalęs.

– Ne, – Laura inkšdama kone metasi skersai lovos, kai atsisto-
ju. – Dar nesikelk, Karteri.

Kilsteliu prezervatyvą. Tokio paaiškinimo juk turėtų pakakti?

– Tik išmesiu prezervatyvą, Laura.

Ji suraukia antakius.

– Leisė.

Užgniaužiu juoką. *Oi.*

– Teisingai. Atsiprašau, Leise.

Leisė – žavinga blondinė, kuri praėjusį rugpjūtį puikavosi žur-
nalo „Maxim“ viršelyje. Tiek tikrai pamenu, nes šįvakar bare ji man
tai pakartojo trylika kartų. Pradėjau skaičiuoti, kai jai šis faktas iš
burnos išsprūdo trečią kartą.

– Galėtume pakartoti, – išgirstu mesdamas prezervatyvą į šiukš-
liadėžę vonios kambaryje.

Atsiremiu dilbiu į sieną ir šlapinuosi, o Leisė tauškia apie tai,
kaip visą naktį praleisim kartu. Tikrai galėtume, bet aš norėčiau,

kad ji išeitų. Priešingai nei daugelis mano, man patinka leisti laiką vienumoje, net jei smagiau būtų jį leisti sumerkus kūno dalis į dailias merginas.

Nesupraskit manęs klaidingai – Leisė yra iš tų merginų, kurias nedvejodamas tempiesi į lovą. Todėl pastarąjį pusvalandį nesustodami krušomės kaip triušiai, kai ją užlaužiau lifte pakeliui į kambarį – dėl Dievo meilės, tenorėjau ją užčiaupti. Jau iš pirmų dvylikos kartų supratau, kad jos nuotrauka buvo žurnalo viršelyje.

Tikėjaisi, kad trylika reikš laimingą skaičių, o ne blogą ženklą.

– Negaliu, – pagaliau atsakau plaudamasis rankas ir apžiūrinėdamas savo atvaizdą veidrodyje. Per patinusios apatinės lūpos vidurį bjaurus įtrūkimas. Man šįvakar pasisekė labiau nei tam kitam vyrui. – Anksti rytą išskrendu.

Išskrendam tik vidurdienį, bet aš paprasčiausiai nenoriu, kad ji pasiliktų.

Sukryžiuoju ant krūtinės rankas, atsiremiu į durų staktą ir stebiu, kaip ji įsitaiso pataluose. Šito tikrai nebus.

– Tau tikriausiai reikėtų eiti.

Apsimaunu trumpikes, įsiremiu rankomis į klubus ir laukiu. Ji net nekrusteli, tik spokso į mane plačiomis mėlynomis akimis. Atrodo, įsivaizduoja, kad kuo labiau plės tas akis, tuo lengviau aš pasiduosiu. Net negaliu apsaityti, kaip ji klysta.

Pasikasau galvą. Sūpuodamasis ant kulnų porąsyk pakumščiuoju sau delną, ritmingai supliaukšiu liežuviu ir laukiu, kol ji pajudins subinę ir ims krapštytis.

– Ar galiu čia šiandakt pasilikti? – pagaliau išstena klausimą.

Kad tave sutrauktų. Ir vėl šitas klausimas. Kaskart jo sulaukiu. Ar ji klausia todėl, kad iš tiesų nori pasilikti, ar todėl, kad slapta puoselėja viltį, jog būtent ji pakeis Karterio Beketo būdą ir privers jį užsimanyti įsipareigoti? Kartais man atrodo, kad vyksta loterija, kurios laimėtojos laukia prizas.

Pala, juk rimtai. Prizas – Vankuverio „Vipers“ komandos kapi-
tono aštuonženklė alga.

Kaskart atsakau vienodai:

– Nemiegu kartu.

– Bet aš... – Leisės smakras virpa, o ašarotos akys mirksi. Po
velnių. Susipažinom vos prieš porą valandų, ko ji ašaroja? – Man
pasirodė, kad mes puikiai sutariam. Maniau, galbūt... Maniau, kad
aš tau patikau.

– Man patiko su tavim šįvakar linksintis, – išspaudžiu. Seksą
vertinu tvirtu septynetu iš dešimties. – Mums buvo labai smagu.

Kalbu būtuojų laiku, nes noriu pabrėžti, kad čia mūsų keliai išsi-
skiria ir greičiausiai daugiau niekada nebesusitiksim, tačiau mano
žodžiai duoda priešingą rezultatą.

Jos veidas nušvinta.

– Gal nueisim į pasimatymą?

Vos tvardausi nepliaukstėlėjęs ranka sau per veidą. Tikrai, iš
visų jėgų. Tačiau tik lėtai perbraukiu sušiktu delnu žemyn per vei-
dą, paskui vėl aukštyn, užgniauzdamas dejonę. Taškai už savitvardą.

– Mes gyvenam skirtingose šalyse.

– Aš galėčiau atvykti į Van...

– Aš nevaikštau į pasimatymus. – Surandu prie viešbučio kam-
bario durų numestas kelnės, sužvejoju iš kišenės telefoną ir atsi-
daru „Uber“ programėlę. – Nieko asmeniško. Šiuo metu neieškau
rimtų santykių.

Tiesą sakant, nesuprantu, kodėl dar turiu kalbėtis šia tema. Ne-
sidroviu savo asmeninio gyvenimo.

Ne, nesąmonė. Niekas nė velnio nežino apie mano asmeninį gy-
venimą, išskyrus mano komandos draugus ir šeimą. O tos valandos
tarp rungtynių ir kol užmiegu vienas savo lovoje? Man negėda dėl
tų valandų. Kiekvieną savaitgalį mane fotografuoja su skirtingomis
moterimis. Merginos žino, į ką su manim veliasi. Yra net forumų
socialiniuose tinkluose, kur jos skundžiasi, kad susipažįstu su jomis

tik vienos nakties nuotykiui, ir vis tiek tikisi, kad gaus antrą progą pajodinėti ant mano lazdos.

Bet visos mano pažintys būtent tokios ir yra. Vienos nakties nuotyčiai. Jos šitai žino įsiveldamos, tačiau nuolat išsina nusiųsios, kai *būtent* taip ir įvyksta.

Padedu šalin telefoną, vėl pažvelgiu į moterį savo lovoje. Ji mai-go pirštais šilkinį raudoną audinį, susmeigusi į mane akis.

– Užsakiau tau uberį. Bus apačioje po penkių minučių.

– Bet...

– Klausyk, Lorena...

– *Leisė.*

– Teisingai, Leise, atsiprašau. Klausyk, Leise. Šįvakar puikiai praleidau su tavim laiką, bet aš per dažnai keliauju, kad palaikyčiau rimtus santykius.

– Ar tai – vienintelė priežastis? – Ji įbruka savo ranką į manąją ir leidžiasi ištempama iš lovos. – Neturi laiko dėl ledo ritulio rungtynių grafiko?

– Taip, neturiu laiko, – sumeluojau.

Spėju, kad rasčiau laiko. Jei tik norėčiau. Bet aš neturiu jokio noro.

– Oi... – Atrodo, kad šie žodžiai ją bent jau nuramina. Galbūt numalšina jos nepasitikėjimą savimi. Nežinau ir man tai nelabai rūpi. – O ar galiu gauti tavo numerį?

Nė velnio.

– Nedalinu savo numerio.

Niekada.

Jai dar nespėjus atsakyti, dusyk sučirškia durų skambutis ir durys plačiai atsiveria.

– Beketai, dar nemiegi? Gal nori trumpai sužaisti prieš... *o tu kurmi.*

Mano komandos draugas ir geriausias bičiulis Emetas Brodis stabteli kambario gale, jo žvilgsnis laksto nuo manęs prie Leiii... Leisės. Jis pakelia ranką, tarsi skydu prisidengdamas nuo merginos.

Tikriausiai jam atrodo, kad Kara jį iškastruos, jeigu jis bent akies krašteliu pažvelgs į kitą moterį. Tiesą sakant, Kara taip galėtų – ji tikrai smarki pana.

– Štai kodėl apsistoju su Lokvudu.

Taip, šitaip jau maždaug metus, nuo tada, kai jis susipažino su Kara. Matyt, Emetui nepatinka susidurti su atsitiktinėmis nuogomis merginomis viešbučio kambaryje. Aš tai suprantu. Manau, kad suprantu. Turiu omeny, kad nieko neišmanau apie santykius, rimtus ar nerimtus.

– Ji išeina, – patikinu bičiulį ir atsigręžiu į Leisę. Ši vis dar nuoga. Ir atrodo, kad jai visiškai nusišikt dėl netikėto Emeto pasirodymo. Tiesą sakant, jos žvilgsnis klaidžioja jo kūnu aukštin žemyn.

Taip nutinka su dauguma mano sutiktų merginų. Joms visai nuspjaut, su kuo miegoti – svarbu, kad vaikas priklausytų komandai ir uždirbtų milijonus. Štai kodėl jos vadinamos ledo ritulininkų mergšėmis – jos šokinėja nuo vieno žaidėjo prie kito.

– Tavo uberis jau čia. Apsirenk, brangioji, – paraginu.

– Na, aš...

– Jis turi merginą, o manęs nedomina.

Iš susierzinimo man trūkčioja žandikaulis. Tenoriu su bičium pažaisti vaizdo žaidimą „Call of Duty“, sušlamšti visą pakelį „Oreo“ sausainių ir atsijungti kritęs veidu į pagalvę. Negi prašau per daug?

Galiausiai Leisė užsimaukšlina suknelę per galvą. Raudonas šilkas tobulai apglunda klubus. Velniai rautų, ji karšta. Turbūt pamiršiu jos vardą, kai išeis pro šias duris, bet šį vaizdą tikrai prisiminsiu.

– Ar galiu tau duoti savo numerį? Galėsi paskambinti, kai kitą kartą būsi mieste, arba jei apsigalvosi ir norėsi, kad atskrisčiau...

– Žinoma. – Gestu parodau į viešbučio bloknotą ir rašiklį ant naktinio stalelio. – Užrašyk.

Išplėtęs akis ir perkreipęs burną, Emetas praeina pro mane į vonios kambarį.

Žvelgdama paklydusio šunyčio akimis Leisė nuseka paskui mane iki durų. Ji gali raukytis, kiek tik nori, bet aš jos namo nesivesiu.

– Na, ačiū... už šį vakarą. Tikiuosi, dar pasimatysim.

Nuo jos išsižiebusios šypsenos beveik pajuntu kaltę. Bet tada ji palinksta pabučiuoti man į lūpas, ir aš paskutinę akimirką pasuku galvą. Ji pakšteli man į žandikaulį.

– Ate, Lorena.

Durys užsitrenkia ir aš spragteliu užraktą.

– *Leisė!* – šūkteli ji iš koridoriaus.

Drebėdamas iš juoko pasirodo Emetas.

– Tu šiknius, Karteri.

Klesteliu ant sofos, o Emetas įjungia „Xbox“.

– Jos nesupranta. Aš neieškau santykių. – Stveriu pustuštį „Oreo“ pakelį nuo kavos staliuko ir, atskyręs sausainio puseles, nu-laižau glajų. – Tai vienos nakties nuotykis, o ne pasiūlymas tuoktis.

– Tai tu sušiki jų viltis ir svajones apie laimingą gyvenimą su jas mylinčiu vyru?

Viltis ir svajones? Kas čia per skiedalas?

– Kara tave suminkė kaip molį. Jos gali tikėtis ir svajoti, kiek tik nori, bet ne su manim.

– Nes tu niekada neįsipareigosi?

Gūžteliu pečiais.

– Nežinau. Galbūt taip, galbūt ne. Tik ne artimiausiu metu.

Emetas nusijuokia ir įmeta man į sterblę žaidimo pultelį.

– Vieną dieną tavo gyvenime pasirodys tokia mergina, kuri ap-vers visą tavo pasaulį aukštyn kojomis, o tu nebežinosi, kokio šūdo griebtis, tik krisi ant kelių ir maldausi, kad ji niekada neišeitų.

Linkteliu ir įsimetu burnon dar vieną sausainį.

– Ir tai bus ta diena, kai aš įsipareigosiu.

2

LOVA > SEKSAS

Karteris

TOLIMOS KELIONĖS turi trūkumą – organizmas patiria žiaurų šoką, gruodžio viduryje sugrįžus į Britų Kolumbiją po poros dienų gastrolių po Floridos ir Šiaurės Karolinos pakrantes.

Esam ties amžinojo įšalo riba, ir nors Vakarų pakrantei tai labai neįprasta, techniškai dar net ne žiemos metas. Gyvenu šiaurės Vankuveryje, kur paprastai oras *tik šiek tiek* primena tipišką kanadietišką žiemą, anaip tol nebūna panašus į dabartinį. Nieko gero nežadantis ženklas, bet paprastai stengiuosi nekreipti dėmesio į akivaizdžius ženklus. Bet vis tiek šalta taip, kad stingsta kiaušai. Aš peikėjuosi po pagirių; šiandien penkias su puse valandos praleidau lėktuve žaisdamas juokerį su komandos draugais ir pralaimėjau visas sumautas partijas, išskyrus vieną. Šiandien vienas iš tų retų šeštadienių, kai mūsų komanda nedalyvauja ledo ritulio rungtynėse, ir, užuot leidęs laiką namuose su sportinėmis kelnėmis ir giliai pasinėręs į „Disney“ filmų maratoną su šeimynine pica, žvarbią naktį kinkuoju į gimtadienio vakarėlį-staigmeną.

– Aš supistai nusivaręs, žmogau.

Susikišu rankas į vilnonio puspalcio kišenes ir dantimis užsiempiu šaliką iki pat smakro.

– Man irgi tas pats šūdas, – lėtai nutęsia mano dešiniojo krašto puolėjas Garetas Anderseną. Kai būna pavargęs arba girtas, jo

kalboje prasimuša tas Rytų pakrantės šniaukrojimas pro nosį. Šiuo atveju pirmasis variantas. – Vos nepasiploviau, bet paskui darsyk pagalvojau. Noriu išsaugoti kiaušus, labai ačiū.

Suprantu jo nerimą. Gimtadienio kaltininkė kelis syk grasinu mus iškastruoti už daug kuklesnius prasižengimus. Per Karos dvidešimt penktąjį gimtadienį visiškai neturiu noro užsitraukti jos rūstybę. Ji ir šiaip pakankamai gąsdinanti, o mes jau pavėlavom į tą vakarėlio dalį, kai visi iššoka ir sušunka „Siurprizas!“ Tikiuosi, jau bus išgėrusi tris taures ir man ant dilbio kabantis dovanų maišelis ją pradžiugins taip, kad pamirš pykti.

– Aš anksti pasiplausiu, – sakau bičiuliui.

Garetas pavarto akis.

– Kaipgi, gerai.

– Kas? Rimtai. Pasiilgau savo lovos.

– Aha.

– Vieną naktį galiu nulaikyti savo pimpalą kelnėse.

Garetas perbėga per gatvę link baro ir įsmunka vidun man priešais nosį.

– Abejoju!

Baras atrodo taip, kaip ir tikėjau – žiauriai rožinis ir sušiktai sausakimšas. Paprastai mėgaujuosi chaosu, bet šįvakar noriu ramiai pasėdėti kampe su komandos draugais ir išgerti vieną kitą šalto alaus bokalą.

Be rožinės spalvos, čia daug aukso ir gėlių. Žiauriai ačiū Karos geriausiai draugei, nes mums tik per plauką neteko užduotis papuošti salę, bet Emetas pranešė, kad ji jau viską sutvarkė. Nesu jos sutikęs, bet tikriausiai drąsi, jeigu noriai ėmėsi vakarėlio puošybos darbų, kai sukativininkė pati užsiima renginių planavimu. Nieku gyvu nenoriu pelnyti Karos nusivylimo – prisiminkit kastravimą, apie kurį jau užsiminiau.

– Gari Meški! Karteri!

Į mano glėbį krenta kūnas, apsideja mane ilgomis galūnėmis ir išspaudžia man iš plaučių orą.

– Su gimtadieniu, Kara, – dainuoju.

Sukaktuvininkė nuslysta mano kūnu žemyn ir stipriai apkabina Garetą.

Kara stovėdama ant pirštų galų, nes avi neįtikėtinai aukštais balteliais, žvilgteli į mažą rožinį maišelį mano rankose.

– Oi, duokš, duokš!

– Ne-a, – cakteliu liežuviu į gomurį ir atitraukiu maišelį. – Kas per manieros?

Kara pavarto mėlynas akis ir atkiša klubą.

– Atiduok mano sušiktą dovaną, *prašau*.

Suprunkščiu, o Kara ištraukia maišelį man iš rankų ir negaišdama laiko jį suplėšo. Atidariusi aksominę dėžutę, suspinga. Ištraukia platininę grandinėlą su deimantais inkrustuota raide *K* ir ima moterį ja man prieš nosį.

– Užsek, užsek!

Stebiu, kaip ji apsisuka, persimeta auksines, glotnias, juosmenį siekiančias garbanas per petį, o mano žvilgsnis nuslysta jos stuburo linkiu iki apvalaus užpakaliuko. *Suknelė atvira nugara. Gražu.*

Klausykit, ji – mano geriausio draugo mergina. Niekada, *niekada* jos nepaliesiu, bet aš vyras ir turiu akis. Galiu įvertinti išvaizdžią moterį neketindamas imtis veiksmų.

Pajutęs Gareto smūgį alkūne į krūtinės ląstą, susigūžiu ir sudejuoju. Jis stveria grandinėlą nuo Karos ištiesto delno ir užsega merginai ant kaklo. Ji strykteli artyn, pakšteli mums abiem į skruostus ir vedasi mudu gilyn į barą.

– Vaikiniai, jūs puikiai praleisit laiką. Mano draugės nerealios, o ypač mano geriausia draugė. Nekantrauju su ja supažindinti! – Ji meta į mane tokį žvilgsnį, kuris liepia užsičiaupti dar neprasižiojus. – Šįvakar privalai elgtis nepriekaištingai.

Iškeliu rankas aukštin.

- Ką, po velnių, tai reiškia?
- Žinai, ką tai reiškia. Jokių nesąmonių su Live.
- Kas ta Livė?

Kara nusivaipo.

- Olivija! Mano geriausia draugė!
- Aaaa, aišku, aišku. Ta.

Man kažkaip pavyko metus išvengti susitikimo su ja – tikriausiai taip buvo geriausia, – ir prie to tikrai nagus prikišo Emetas. Jis kažką minėjo, kad kartą ją išdulkinsiu ir sudaužysiu jai širdį; istorija baigėsi maždaug tuo, kad Kara jį pames, ir dėl visko kaltas liksiu aš. Todėl spėjau, kad man neleidžiama jos liesti ar panašiai.

Man tinka. Virtinė Leisės žinučių instagrame primena man, kodėl turėčiau savaite ar dvi pailsėti nuo moterų. Sunku pamiršti jos vardą, kai ji per valandą atsiunčia trylika žinučių – lygiai tiek, kiek kartų ji man minėjo buvusi „Maksim“ viršelyje. Sutapimas? Manau, nė velnio.

Pažadėjusi prieiti vėliau, Kara mus palieka ir mudu su Garetu susirandame kitus maištinguosius komandos draugus, susispietusius į kampą. Iš pažiūros jie jau spėję įkaušti. Mano vaikinams nėra nieko geriau už laisvą šeštadienį.

– Kaip judviem pavyko praleisti staigmeną? – Mūsų komandos vartininkas Adamas Lokvudas paplekšnoja man per ranką ir paduoda alaus bokalą. – Nuskilo šmikiams.

- Užstrigau pas mamą.

Nuolat pasikartojanti klaida. Mano mama yra iš tų žmonių, kurie staiga prisimena viską, ką pamiršo pasakyti, būtent tada, kai man reikia išeiti, ir *niekada* negali palaukti kitos progos. Ji niekada nesiliauja kalbėjusi, nors neigia turinti šį bruožą ir neigia perdavusi jį man. Kai pagaliau ištrūkiau, buvo septinta, o man dar reikėjo grįžti namo ir nusiprausti po dušu.

– Ech, Vudi, – kumšteliu Adamui į dilbį ir pastebiu, kad trūksta raudonplaukės, kuri paprastai būna įsikibusi jam į parankę. – Kur tavo pana?

Jis persibraukia pirštais per tamsias garbanas ir sumišęs pasi-
muisto.

– Kortnė turėjo kitų planų.

– Aaa.

Atrodo, tai tampa įprasta. Pagalvojęs nepamenu, kada pasku-
tinį kartą ją mačiau. Nesuspėju pakomentuoti, nes pajuntu sunkų
plekšnojimą per petį ir per mano plaštaką pasrūva alus.

Tą akimirką, kai pajuntu dusinantį meškos apkabinimą, supran-
tu – tai Emetas. Iš nerišlios jo kalbos man į skruostą sumoju, kad
girtas.

– Vėluoji.

– Atleisk, biče, – greitai mostu pataršau jam plaukus – daugiau-
sia dėl to, kad smagu taršyti tokį didelį, stambų vaikiną. – Truputį
įkaušai, dički?

Jis kerta man per ranką.

– Primenu, kad tau draudžiama miegoti su Karos draugėmis.

Iš mano krūtinės išsiveržia dejonė, o galva nusvyra atgal.

– *Taip*, tėve, – žvilgsniu permetu didžiulį barą ir šokių aikštelėje
judančią žmonių jūrą. – Nesvarbu. Aš neturiu noro... na, aš ne... –
Žodžiai užstringa ant liežuvio galo, kai mano akys pastebi *ją*. – Ė,
ne, hm... šį vakarą, – padrikai gestikuluoju su alaus bokalu, nes
daugiau nieko negaliu.

– Atsiprašau?

Pažvelgiu į Emetą, paskui į ją. Pamirštu, apie ką kalbam, bet
nėra nieko svarbiau už mažytę, mirtinai gražią brunetę, šokančią
su Kara.

Jei atvirai, šokis yra pernelyg platus apibrėžimas jų judesiams
apibūdinti. Nežinau, kaip tai pavadinti, bet įvardinčiau taip – *išpisk*
mane.

Kažkas manyje sukibirkščiuoja, kai įsistebeiliju į šią nepažįsta-
mają, stulbinančią mažytę, persimetusią tamsius plaukus per petį
ir liežuviu braukiančią per viršutinę lūpą. Ji iškelia rankas aukštin

ir pakreipia galvą paklaudyti, ką jai į ausį šnabžda Kara. Aš įdėmiai stebiu, kaip ji atlošia galvą ir pratrūksta juoku.

Jaučiuosi užburtas, užhipnotizuotas, apsėstas. Negaliu atitraukti žvilgsnio, o kai Kara suima rankomis draugės liemenį ir delnais lėtai nuslysta žemyn iki klubų, tramdau dejonę, nes mintyse norėčiau padaryti tą patį.

– Nedrįsk net pagalvoti, Karteri.

Prisiverčiu atitraukti žvilgsnį ir pažiūrėti į Emetą.

– Ką?

Jis papurto galvą.

– Ne. Ne ją.

Ne ją? Kas ji? Vėl surandu ją akimis – matau, kaip kažkoks vyras prispaudžia ją sau prie krūtinės.

Vaikinas? Eina šikt.

Kai ji suglumusi vypteli ir papurto galvą, mano gomuryje suvirpa triumfo garsas. Išskaitau iš jos lūpų *ne, ačiū*. Tada ji nusigręžia nuo jo ir nuo manęs.

Po velnių, kokia gerulė nugara. Iš viršaus šviesos blyksnių nutvieksti kreminiai pečiai rodo kelią žemyn pienišku stuburu. Jos liemens linija švelniai pereina į saldų plačių klubų linkį, o juodas odinis sijonas aptemptas tarsi antra oda. Kaip, po perkūnais, jinai jį apsimovė? Kaip, po velnių, aš paskui jį nulupsiu? Rimti klausimai, į kuriuos man reikia skubių atsakymų.

Žirkklėmis, nusprendžiu. Perkirpsiu sijoną ir nusiųsiu jai naują. Garetas paliečia pirštais mano smakrą ir užčiaupia man burną.

– Jėzau, Beketai. Kas tau yra?

Gestu rodau jos link.

– Biče, – teišspaudžiu. *Ar jie to nemato?*

Garetas paseka mano žvilgsnį ir pritariamai sumurma, bet Emetas viską sugadina kone girdimai užversdamas akis.

– Kalbu rimtai, Karteri. Jei ją paliesi, Kara tau sumaitins tavo paties *kiaušus*.

– Susitvarkysiu su Kara.

Emetas prunkšteli, Garetas sukrizena, o Adamas kumščiu trenkia sau į krūtinę ir atsikrenkščia. Niekas negali susitvarkyti su Kara. Net Emetas. Net pati *Kara* neretai nesusitvarko su Kara.

– Kuo ji vardu?

Emetas vis dar purto galvą kaip asilas.

– Ne. Nesakysiu.

Stebiu, kaip ji persimeta tamsias garbanas per petį, pasistiebia ant pirštų galų ir šnabžda Karai į ausį, paskui patraukia per aikštelę švytuodama klubais. Mergina užlipa ant baro kėdės ir nusišypso barmenui. Kai jis mirktelėjęs paduoda jai alaus, ji nurausta ir nusiuka akis. Žavu.

Mane savotiškai žavi, kaip ji užmeta vieną koją ant kitos ir, pakėlusį bokalą prie lūpų, vienu ilgu mauku pusę jo ištuština, tarsi tai būtų jos nuolatinis darbas, o kai ima žvalgytis po salę, jau planuoju savo įžanginę repliką. Jos akys praslysta pro mane ir nukrypsta į šoną.

Tada vėl sugrįžta prie manęs.

Jos kaklą ir skruostus išmuša raudonas karštis, todėl nusiunčiu jai savo firminį šypsnį su išryškintomis duobutėmis ir nusijuokiu, kai ji staigiai nusigręžia. Mergina įsmeigia žvilgsnį į televizoriaus ekraną sau virš galvos ir staiga apsimeta manęs nepastebėjusi.

– Aš pats sužinosiu jos vardą, – paplekšnoju Emetui per nugarą ir mirkteliu komandos draugams. – Atsiprašau, berniukai.

– Sėkmės, Beketai. – Emetas paskandina savo irzulio juoką tau-rėje. – Garantuoju, kad ji neužkibs ant tavo jauko. Niekada jos nenukabinsi.

Niekada jos nenukabinsiu? Mažai tikėtina. Esu mūsų ledo ritulio komandos kapitonas ir vienas geriausiai apmokamų žaidėjų per visą NHL istoriją. Negaliu užėti į maisto prekių parduotuvę negavęs telefono numerio arba pasiūlymo, todėl dabar naudojuosi maisto prekių pristatymo paslaugomis.

Bet niekada neatsisakau iššūkių.